

SZÁM.

De igazi
ég nem
ny leg-
hangot.
y a sze-
i, s a rut
á változ-
át mivel
éta vagy
adtam s
. A »Kis
phatja a
az évfo-
— Mesz-
zellának
Fischer
n, soká
A levél-
gondo-
en a leg-
l óta? S
— Völ-
tudják.
vett név
, apály,
ánynév)

2 frt. —
r Ida 1
Mayer
Küsz-
utatott
frt 12

Pollák
kr. —

Weöres
kr. —

atva a

s ada-
csí.

n-épület.
rsulat.

KIS LAP

TUPI BOSZUJA. (Lásd a 86. lapon.)

XXX. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. február 7-én.

A SZERENCSE UTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ZZEL azonban nem rontotta el senkinek a kedvét, csak Dénes bácsi mondá halkán Anna néninek:

— Milyen kár, hogy Elek semmikép sem tud szabadulni gonosz ellenségétől! Még itt is üldözi.

Berti épen közel állt és félfüllel meghallotta ezt, de nem igen értette. Sokat most nem gondolkozhatott rajta, mert Ágnes nem hagyta nyugton, minduntalan mutatott, kérdezett valamit. Hanem mikor megérkeztek a tulsó partra és a fürdőhely egyik csinos házában kényelmes szobában elhelyezkedve, vacsora után le feküdtek, Berti elalvás előtt így okoskodott magában:

— Szeretném tudni, kicsoda vagy micsoda az az Elek ellensége? Ha nem erősebb mint én, majd állok elébe és fogadom, hogy leverem!

Vidám napok következtek ezután: séta, fürdés, uszkálás, csónakázás; még Elek is földerült, Berti meg Ágnes pedig szinte sugárzottak az örömtől. Egészséges piros színök hamar visszatért s a ki látta őket, kedvtelve nézte vig, boldog arcukat. Hanem ötödnapra mégis akadt valaki, a ki nem örült, mikor Bertit meglátta és, az igazat megvallva, Berti sem örült meg valami nagyon a találkozásnak.

Az a valaki pedig, a kivel találkozott, a büszke néni volt, Gerő bácsi neje, ki szintén ide érkezett két fiával, Emillel és Tivadarral. Ezek is egészen'elbámultak, mikor a sétatéren Bertit megpillantották. Ugy lett volna rendjén, hogy örüljenek a

találkozásnak, mert mint unokatestvérek itt szépen elmulathatnak együtt, mikor mindnyájoknak szabad idejük van rá. Csakhogy Emil és Tivadar már szintén olyan nagyralátók voltak, mint anyjok és röstelték, hogy gazdag ismerősök itt együtt lássák ezzel a szegény fiuval s meg kelljen mondaniok, hogy ez rokonuk, de azért csak afféle kis inas az atyjok irodájában. Berti pedig tudta ezt, azért nem örült a találkozásnak.

De ha már találkoztak, mégis csak szóba kellett állaniok egymással és a néni kérdezte Bertit, mikép került ide. Egy-más mellett sétáltak s Berti hűségesen elbeszélte, mily váratlanul jutott a kellemes kiránduláshoz.

— És meddig maradtok itt?

— Dénes bácsi a nénivel meg Elekkel és Ágnessel még itt maradnak vagy két hétig, de nekem hetfőre már vissza kell térnem, felelé Berti minden elégedetlenség nélkül.

Erre a hátuk mögött megszólalt valaki:

— Hát te mért nem maradhatsz itt tovább, kis barátom?

Berti megfordult s egy öreg urat pillantott meg, ki Emillel sétált mindjárt utánok s a mint szembe látta Bertit, így szólt ismét:

— Csakugyan nem tévedek... most már bizonyos, hogy láttalak valahol, de nem jut eszembe, hol?

— Bizonyosan nálunk, az atyám irodájában, Morvai ur, szólt Emil. Ott van alkalmazva... atyám tartja.

— Nem... ott nem láttam, mert másfél éve nem voltam itthon, azelőtt pe-

dig nem volt ott, arra biztosan emlékszem. Hát te nem emlékszel reám?

— De igen, egy kicsit emlékszem... a nevére is. Morvai ur volt egyszer nálunk a kőhalmi házukban. De azt hiszem. Elek bátyámra jobban emlékeznek, mert ő többet volt a szobában, míg én mindig kint futkostam. Csak az ebédnél találkoztunk.

— Igazság! Ugy van, most már emlékszem! Tehát az én kedves Kőhalmi barátom fia vagy, a nyughatatlan Berti. Itt van-e atyád is? Nagyon fogok örülni ha láthatom ujra.

Egy pillanatra mindenki elhallgatott, a néni és fiai láthatólag nem szerették ezt a beszélgetést. Végre Berti szólt komolyan:

— Atyám nincs itt... nem is lehet. Már több mint esztendeje, hogy meghalt.

— Meghalt! Ezt már szívből sajnálom. És te a bátyáddal hol laktok?

— Eleket a jó Dénes bácsiék fogadták magukhoz, én pedig Gerő bácsinál szolgállok és próbálok szerencsét... mert atyánkat nagy csapás érte, elvesztette vagyonát.

— Micsoda? Elvesztette? kiáltá Morvai izgatottan.

Berti nem igen értette, miért izgatja ez föl annyira az öreg urat.

— Hm, hm! Tehát az én öreg Kőhalmi barátom fia! — szólt félig magában az öreg ur. És tönkre ment... igen, persze... most már értem. Berti tehát kegyetekkel van itt? Mért nem említették?

Ezt a kérdést Emilhez és anyjához intézte, kik meglehetősen megzavarodtak.

— Nem is tudtam, hogy itt van, szólt végre a büszke néni. Nem velünk jött ide.

— Nem! De hát akkor hogy jutottál ide, kis öcsém?

Berti röviden és pontosan elbeszélte, miként kapott egy heti szabadságot, mint sietett Dénes bácsiékhoz és ezekkel aztán hogy jutott a kellemes kiránduláshoz.

Az öreg csak ümmögött, ránczolgatta a homlokát, aztán megkérdezte a Dénes bácsi lakását. Majd nagyon mélyen elgondolkozott és nagy darabon sétáltak szótlánul, mignem szemközt jött Gerő bácsi.

— Nagyon jó, hogy találkozunk, szólt Morvai. Egy kis beszédem volna erről a kis barátomról.

Félre húzódtak s Emil és anyja nyugtalankodva látták, hogy a beszélgetés nagyon sokáig tart. Tudták, hogy az öreg Morvai régi jó ismerőse volt Berti atyjának. De éppen az utolsó pár év alatt majdnem mindig külföldön, idegen országokban járt és nem tudott semmit a szerencsétlenségről, mely a Kőhalmi családot érte, nem hallotta Kőhalmi elszegényedését, halálát, sem pedig azt, hogy Elek és Berti jóformán csak kegyelemből élnek rokonaiknál.

— Hiba, hiba! szólt Morvai ur Gerő bácsihoz. Mért nem mondta ezt nekem hamarabb? Irhatott volna... talán tehettem volna valamit ezért a derék fiúért.

— Oh, nincs annak semmi baja, felelé Gerő bácsi. Nálam derék kereskedővé fog nevelkedni. Hiszen ön is kereskedő, nem lehet kifogása, hogy Bertit is erre a pályára nevelem.

— Nem bizony, a viláért sem. Csak-hogy még nagyon fiatal, még ugyszólván gyermek, nem való neki az a nehéz munka. Pár évig még csak egy iskolába kellene jártni.

— Az nem volna okos dolog. Ezek a fiuk ugy is nehezen tudták elfelejteni hajdani uraságukat. Mentül hamarább törődnek bele sorsukba, annál jobb. Bertii meg is van elégedve a dolgával.

Az öreg Morvai nem is szólt többet, de annál többet járt az esze Bertin és testvérén. Jól látta ő, hogy Gerő bácsiék mily megvetőleg bánnak a szegény kis rokonnal s ez nem tetszett neki, mert nagy oka volt ám, hogy jót kívánjon a két árva fiúnak. Félig-meddig ő tehet róla, hogy Kőhalmi tönkre jutott, a fiuk szegények lettek; ő tanácsolta Kőhalminak, hogy fogjon bele abba a dologba, mely aztán szerencsétlenségét okozta. Persze, ha jól sikerül, akkor Kőhalmi roppant gazdag ember lett volna. De nem sikerült, Kőhalmi szegény emberré lett, belehalt és Morvai csak most tudta meg ezt az egész szomorú történetet.

Ha akkoriban itthon van, talán tudott volna segíteni a bajon. Mert nagyon gazdag ember volt, egyik leggazdagabb kereskedő a fővárosban, a kinek kedvét kereste mindenki, kivált mert tudták, hogy nagyon jószívű is. Egymagában élt, nem volt senkije és sokszor emlegette, hogy fiává fogad valami joravaló, derék fiút, a kiből majd embert nevel, méltót arra, hogy idővel ráhagyja nagyszerű kereskedését. Gerő bácsi arra számított, hogy az ő Emil fia lesz a szerencsés fiu, a kit Morvai kiszemel. És ezért volt az,

hogy semmikép sem tetszett neki, mikor látta, mennyire érdeklődik az öreg ur Bertii iránt. Utóljára még megszereti és őt választja! Az kellene még csak.

(Folytatása következik.)

HÁRMACSKÁN.

(Képpel a 89. lapon.)

*Nézegetik hármacskán a szép könyvet,
Ami Karácsonyra a jó Ödön vett.
Mutogatja Béla s magyarázza is,
Jól figyelnek Emmácska s a kis Maris.*

*Béla addig mutogatja, forgatja,
Amig egyszer csak leesik a karja.
A karjával leesik szemhéja is —
És utána bábiskol a kis Maris.*

*Ha így van, sok időt nem vetek neki:
Testvéreit Emmácska is követi.
S amit láttak képes könyvük elején,
Tovább szövik édes álmuk lágy ülén.*

A TÜRELMES CZICZA.

— Mese. —

(Képpel a 85 lapon.)

MIKOR a tarka czicza először meglátta a fészket, még semmi sem volt benne, mert csak éppen akkor készült el. Erre a czicza azt mondta magában: »Várni fogok!« — mert ő nagyon türelmes czicza volt, és előtte van még az egész nyár. Várt is egy hétig, azután föl mászott a fa tetetejére és be-kandított a fészekbe; két gyönyörű kék tojáska volt benne, sima és fényes.

De a tarka czicza így gondolkodott magában: »A tojás jó lehet, de a madárfiók még jobb lesz. Várni fogok.«

(Folytatása a 86. lapon.)

i, mikor
öreg ur
szereti és
k.

könyvet,
vett.
is,
is Maris.

a,
rja.

s.

ek neki:

i.

lején,
ny öln.

ZA.

ször meg-
mmi sem
éppen ak-
zt monda
- mert ő
és előtte
egy hétig,
re és be-
yörü kék
ves.

ndolkodott
e a madár-

«

...ÜRES VOLT! (Lásd a 84. lapon.)

(Folytatás a 84. laphoz.)

Tehát várt; és a míg várt, egereket és patkányokat fogdosott magának, szépen mosakodott, szóval mindazt csinálta, amit egy tarka czicza csinálni szokott, hogy a hosszu idő lemuljék róla.

Egy hét mulva megint fölmászott a fára, és belekukucsált a fészekbe. Ekkor már öt kis tojás volt benne. De a tarka czicza megint csak azt mondta: »A tojás jó, de a madárfiók még jobb. Várok még egy kicsit.«

Várt is egy kicsit. S azután megint felmászott a fára, megnézni, mi ujság a fészekben?

Hát öt iczi-piczi madárka volt benne, nagy szemü, hosszu nyakú; sárga szájuk szélesre volt kitátva.

Ekkor a tarka czicza leült az ágra, nyalogatta az orrát és vigan dorombolt, mivel hogy nagyon jó kedve volt. »Milyen jó a türelem!« — mondá.

De hogy megint a kis madarak felé nézett, vajjon melyiket vegye ki először: látta, hogy bizony még nagyon soványak. Ah, olyan nagyon, nagyon soványak voltak! A tarka czicza soha se látott életében ezekhez fogható soványságot.

»Ha még csak néhány napig várnék, mondá magában, kövérebbre hiznának. Sovány madárkának is jó lehet az ize, de a kövér mégis csak jobb. Várni fogok!«

Tehát várt és figyelte, hogy hord az anya-madár egész napon át férgeket a fészekbe; és így szólt magában: »Ahá, már most hamarosan meg fognak hizni! Nemsokára olyan kövérek lesznek, a milyenek én szeretem. Hej, milyen jó dolog a türelem!«

Végre egy napon ezt gondolá magában: »Most már bizonyosan elég kövérek. Egy nappal sem várok tovább. De jó izüek lesznek!«

Fölmászott a fára s utközben a kövér kis madarakra gondolva erősen nyalogatta a lábát. És hogy fönt volt a fa tetején és benézett a fészekbe — hát az üres volt!

Ekkor a tarka czicza leült az ágra, és így szólt:

»Ugy van. Mindazok közt az utálatos, alávaló és háladatlan teremtmények között, a melyeket valaha láttam, ezek a legutálatosabbak, legalábbvalóak és leg-háladatlanabbak. Mi-á-u!!!«

Angolból fordította: APPONYI TERÉZ.

TUPI BOSZUJA.

(Képpel a czimlapon.)

TUPI nem volt senki más, mint egy kedves kis ölebecske. Szerette mindenki, mert ügyes, szelid kis jószág volt, ezért Lenke egy kicsit el is kényeztette. A leányka testvére, Ernő, ezért sokszor évődött Lenkével, de ez nem volt baj; már azon inkább boszankodott Lenke, hogy rokonuk Béla, valahányszor látogatóba jött, mindig bántotta Tupit, fülét-farkát húzogatta és ingerkedett vele.

Már pedig Tupi semmikép sem szerette, ha a fülét csipkedték, vagy a farkára léptek. Nem tudom, igaza volt-e ebben, de Béla azt hitte, hogy nincs igaza, így hát nem voltak egy véleményen. Béla folyvást bántotta. Tupi meg mindinkább megharagudott kinzójára és elhatározta, hogy boszut fog állani. Mert azt nem kell ám hinni, hogy az állat nem emlékszik a jó vagy rossz tetteire, melyet tapasztalt. Valahányszor Béla belépett, Tupi mérges ugatással fogadta és, ha

szerét ejthette, meg is tépte Bélának a nadrágját. De mivel olyan kicsike volt, nagy kárt nem tehetett s Béla csak nevette és annál inkább boszantotta. Hanem végre aztán megbánta.

Farsang volt és Lenke mamája gyermekbált rendezett, melyen minden vendégnek jelmezben kellett megjeleni. Béla is kapott szüleitől csinos jelmezzuhát és előre örült, hogy az övé lesz talán a legszebb, majd bámulni fogják mindnyájan. Felöltözött és vígan indult a mulatságra.

De a mint oda ért Lenkéékhez, egyszerre rosra fordult a kedve. Az ajtó előtt mérges kaffogás fogadta, — Tupi volt ott. Máskor Béla ezt nem bánta volna, de most ugyancsak megijedt. Most nem verekedhetik a mérges kis kutyával, mert még meg találja tépni gyöngye szövétű jelmezzuháját. Ugyan szép dolog volna rongyosan lépni be a vendégek közé! Ezért hát csak szóval csitította Tupit és félénken huzódott az ajtóhoz. Csakhogy a kutya annál vakmerőbb, ha látja, hogy félnek tőle s Tupi is mind mégesebben közeledett; és látva, hogy ellensége sem védi magát, végre bele is harapott a Béla lábába, szerencsére csak a nadrágba. De ezt aztán végig hasította.

Béla kétségbeesetten sikoltott fel s a szobából többen elősiettek. Látva, hogy komoly baj nincs, nevettek Béla jelmezének szerencsétlenségén s Lenke mamája hamarosan összeférczelte. De biz az perze meglátszott és csunya volt s a többi gyermekek egész este nevettek a Béla és Tupi kalandján. Ő maga egy csöppet sem nevetett, hanem haza szökött és nagy busan lefeküdt.

Meg is fogadta, hogy jövőre nem bánt senkit ok nélkül, mert a leggyöngébb ellenség is módját ejtheti, hogy érzékenyen boszut álljon.

ILONKA NÖVENDEKE.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

Margit Ilonkának.

EDVES Ilonkám!

Milyen kár, hogy nem voltál itt, mikor a leveledet kaptuk! Ugy szerettelek volna megölelni, megcsókolni. Olyan nagy volt az örömem, hogy sirtam bele, amint meggondoltam, mily hősie-sen feláldoztad mulatságodat a szegény Imrike jóvoltáért, szelid tudtál lenni a goromba öreggel és még a tarisznyáját is megfoltoztad! Igazán nem tudom, hogy én erre képes lettem volna-e.

De nemcsak én voltam nagyon meghatva, hanem vitéz bátyám is, a hős huszárjelölt. Kedves jó mamám hangosan olvasta föl leveledet az ebédnél s György urfi egyszerre csak hunyorgatott a szemével, törülgette és zavartan mondá:

— Ejnye... a szemembe ment valami... szinte könyezik.

— Minek akarod ezt velünk elhitetni, György fiam? szólt a mama. Semmi sem esett a szemedbe, hanem meghatott a jó Ilonka nemes tette, áldozatkészsége. Ezt pedig nem kell szégyelned, mert jó szivedet mutatja.

György olyan piros lett, mint a basarózsa, de aztán csakugyan vitézül kivágta magát s így szólt:

— Igaz, kedves mama, igaz, meghatott Ilonka jósága, hát nem is tagadom, még ha nem illik is könyezni egy leendő huszárnak.

Ezért az őszinteségért mamánk megcsókolta, de még én is. Mamánk pedig azután, újra elolvastván a levelet, így szólt:

— Csak az nem tetszik nekem, hogy Ilonka valami betegséget említ. Igazán kár volna, ha az a szegény fiucska komolyan megbetegednék.

Ez most már engemet is nagyon aggaszt. Minden este imámba zárom Imrikét, de még téged is, jó Ilonkám és

a Mindenható áldását kérem rátok. Oly tiszta szívből kérem, hogy a jó Isten talán meghallgatja. Irj mielőbb, addig is ezerszer ölel

hű barátnőd

MARGIT.

BÜCSUFIA. (Lásd a 94. lapon.)

Ilonka Margitnak.

Kedves Margitkám!

Sokáig nem irtam, mert nem volt valami különösebb ujság, meguntad volna, ha mindig ugyanazt ismétlem, még ha jó is, amit írhattam volna. Mert Imrikével azóta, hogy utoljára irtam neked, nagyon szépen haladtam, sok örömem volt. Na-

gyon okos, értelmes fiucska és pompás emlékező tehetsége van, amit egyszer hallott, nem felejtí el. Mamácskám azt mondja, hogy éppen mert vak, annál jobban figyel arra, amit hall, nem szórakozott és magtartja az eszében, amit tanult.

Persze, olvasni írni nem tanulhat, mert nem lát. Mamám azt mondta, hogy

vannak olyan könyvek is, melyekből a vakok tudnak olvasni, ujjaikkal tapogatva a betűket, mert a könyv úgy van nyomtatva, hogy a betű kiemelkedik és meg lehet tapintani. De hát nekem nincs olyan könyvem, csak azt tehetem, hogy elbeszélek neki egyetmást abból, amit tudok.

Hanem azt nem is képzeled, kedves Margitkám, milyen nehéz dolog az a tanítás, milyen sokat kell ahhoz tudni! Én azt hittem, hogy ezt a szegény tudatlan fiút könnyen taníthatom, hiszen én már olyan sokat tanultam és tudok, ő pedig semmit. Hanem amint egyről-másról beszéltem

HÁRMACSKÁN. (Lásd a 84. lapon.)

neki, minduntalan kérdezett valamit és akárhogy rösteltem, meg kellett vallanom, hogy biz' azt én magam sem tudom.

Tegnapelőtt megint ilyesmi történt és beláttam, hogy itt valamit tenni kell.

Épen haza jött János kerülő. Most már sohe sem gorombáskodik ám, hanem túlságosan hálálkodik, hogy a szegény vak fiával bajlódom. Most is effélet beszélt s én felhasználtam az alkalmat.

— Nekem bizony nem sokat köszönhet, mondám. Nem ér az semmit, amit én itt teszek, hanem a tanító urat kellene megkérni, hogy néha-néha eljárjon Imrikéhez.

— Drága jó kisasszonykám, felelé az öreg, mondtam, hogy mindent megteszek, amit parancsol, hát ezt is megteszem. Csakhogy nem tudom, mit mond a tanító ur, mivelhogy megsértettem.

— Bizza csak reám, majd beszélék én vele.

Csakugyan: még aznap beszéltem a tanítóval, a ki igen kedves, szives ember, nagyon sajnálja szegény Imrikét. Tegnap együtt sétáltunk ki Imrikéhez, a ki alig tudta elhinni, hogy ő miatta, szegény fiu miatt, a jó tanító ily fáradságra kész. Hanem aztán hamar megbarátkoztak és nagy örömemre Imrike mindjárt megszerette a tanító urat. Ez pedig mikor hallotta, hogy én már tanítottam a szegény vak fiut és magyaráztam neki egyetmást a jó Istenről, meg a jóról, roszirol, mosolyogva így szólt:

— No's hát tartsunk egy kis vizsgálatot, hadd lássam, mit tud.

Imrike nagyon szépen felelt sok kérdésre, örömem telt benne, hogy oly jól emlékébe véste, amit tőlem hallott. A tanító ur pedig nagyon, de nagyon szépen így szólt hozzám:

— Kisasszony, valóban szép és nemes tett, amit végzett. Igaz jó szív vezette erre a gondolatra.

— Oh, tanító ur, az nem az én gondolatom volt, hanem Margit és főkép a György. . . neki jutott eszébe, hogy én ezt tegyem.

— Ki az a Margit és György?

Elmondtam neki s ő szinte könyezve mondá:

— Nemes szívü gyermekek, az is a ki gondolta, az is a ki megcselekedte, Isten meg fogja érte áldani!

Képzelheted, hogy az nekem nagyon jól esett, ámbár a dicséret nagyobb része titeket illet, különösen a vitéz Györgyöt.

Eddig nagyon jó volt a dolog. Hanem mikor haza felé sétáltunk, a tanító ur így szólt:

— Nagyon sajnálom azt a jó fiucsukát. Így a mint van, nem lesz belőle ember. Nagyon elbetegedett, el van gyöngülve. Persze, mindennek az a szerencsétlen hályog az oka, mely a szeméit borítja, vakká teszi. Nem mozdulhat, ott üldögél naphosszat, heteken, esztendőkön át a szobában egymaga, nem mozog, nem szaladgál, mint más boldog gyermek. Elsatnyul s félek, nem bírja ki sokáig.

Ezzel megint vége lett minden örömemnek. Szegény kis Imrike! Már csakugyan komoly bajának kell lenni, ha ez a jószívü tanító ur is úgy beszél. Oh Istenem, de hát mit tegyek, hogy szegény Imrike meg ne haljon!

Isten veled! Nagyon szomorú vagyok, szinte félek újra elmenni Imrikéhez. Előtte persze titkolni kell, hogy aggódunk miatta. De előttd nem titkolhatom, hiszen tudom, hogy nem csak örömben, hanem bánatomban is osztozol.

Szívöl ölel és csókol

elszomorodott barátnód

ILONKA.

*

Margit Ilonkának.

Kedves Ilonkám!

Szeretném, ha ez a levél, a mint megirtam, már a kezében is volna. Sürgetős, fontos, nagyon fontos és tudom, örülni fogsz neki nagyon, mert a mi kedves Imrikénk nem fog meghalni, csak azért sem, sőt meg fogjuk gyógyítani. A jó Isten megsegíti a jókat.

No de ebből te persze semmit sem értesz meg, azért hát mégis csak el kell mondanom az elejét is.

Tegnap, mikor a te szomorú leveled megérkezett, úgy elbusultunk mindnyájan, hogy még mamácska is majdnem könyezett. Hát még az én vitéz György bátyám! Nagyon jól esett neki, mikor olvastuk, hogy te neki tulajdonítottad az érdemet, hanem persze mindjárt mondta, hogy ez nem úgy van, mert ő csak gondolt valamit, te pedig nagy fáradsággal meg is tetted. De hát csak annál inkább elbusult ő is. És épen ekkor jött hozzá látogatónak Tibor, a ki egyik legjobb barátja. Hivta játszani, de Györgynek persze nem igen volt rá kedve.

— Ejnye, de savanyu képet vágsz! szolt Tibor. Bizony szinte azt hiszem, hogy mindjárt elpityeredel.

— Györgynek szomorúsága van, kedves fiam, szolt mamánk közbe. Rosh híreket kapott egy szegény kis vak fiuról, kit nagyon megszeretett.

— Vak fiuról? szolt Tibor. Hát mért nem hozzák az én atyámhoz? Ő meggyógyítja bizonyosan.

Láttam, hogy mamám arcán öröm

sugárzott fel, mint a kinek valami jó gondolata támadt.

— Valóban, kedves Tibor, ez talán lehetséges. Atyád híres szemorvos... nem tudom ugyan, hogy a szegény Imrike baja gyógyítható-e, de meglehet, hogy az... csak az a kérdés...

— Micsoda, nénikém?

— Az, vajjon atyád rászánja-e magát a fáradságra, hogy oda utazzék ahhoz a szegény fiuhoz?

— Oh, bizonyosan megteszi! Az én atyám olyan jó ember... és ha még hozzá mi is mindnyájan kérjük, akkor már épen bizonyos. Mondják el csak nekem az egészszet, hadd jelenthessem neki.

Elmondtuk neki mindent, felolvastuk a te leveleidet is és a derék fiu aztán szaladt haza. Alig egy órával később atyjától levél érkezett mamámhoz s a levél így szolt:

»Tisztelt Nagysád! Tibor fiam rettentően zavarosan ugyan, de elbeszélte nekem annak a szegény Imrikének a sorát. Mivelhogy annyi kedves jó gyermek szereti azt a szegény fiut, bizonyosan jóra való gyermek és én, ha csak tőlem függ, segíteni fogok rajta. Jövő hétfőn szakíthatok annyi időt, hogy elránduljak a kis vak beteghez. Kérem, sziveskedjék őket előre értesíteni.«

Képzelheted, kedves Ilonkám, milyen nagy lett örömünk. És te is örülj, mert nagyon jeles és híres orvos ám a Tibor atyja, biztosan meggyógyítja Imrikét, látni fog, egészséges lesz és boldog emberré lehet!

Én is, de György is nem hagyunk békét a mamának, míg csak meg nem

ígérte, hogy a doktor bácsival mi is oda utazunk. Látni foglak tehát téged is újra s ennek is nagyon örvendek.

Közöld Imrikével és atyjával is a jó hirt.

A viszontlátásig ölel és csókol
hű barátnőd

MARGIT.

*

Eddig tartott a levelezés.

Ami ezután történt, azt már röviden elmondhatom.

Azon a hetfői napon, melyet Margitka előre kitűzött levelében, nagy társaság indult meg a bikkfalvi kastélyból az erdő felé, csakhogy ezuttal nem gyalog, hanem hintókon. Egyik hintón Ilonka, Margit és György ültek az Ilonka mamájával, a másikon az orvos és a Margit mamája. Mihamar eljutottak az erdei házikóhoz, melynek ajtaja előtt az öreg János kerülő várta őket. Azt sem tudta, mit csináljon, mikor ennyi uri vendég jött az ő szegényházához. Nagy alázatosan kezdett köszönetni, de Ilonka mamája nyájasan mondá:

— Jól van, jól, János. Most csak vezesse a doktor urat a kis fiuhoz.

Bementek mindnyájan s az orvos azonnal vizsgálni kezdte a kis beteget. Ilonka Margit és György elfojtott lélekzettel várták, mit fog a tudós férfiú mondani. Végre megszólalt:

— Remélem, minden jó lesz. A szemvilágát vissza fogja nyerni és ha aztán úgy él mint más gyermekek szoktak, meg fog erősödni, ember lesz belőle. Fogjunk hozzá!

Elővett egy kis tokot, melyben különböző szerszámok voltak. A gyermekek izgatottan lesték, mi fog most történni s az öreg János is nyugtalanul járt-kelt. Ő, a szegény tudatlan ember, nem értette azt, mit fog most ez a doktor csinálni, hogy visszaadja Imrikének a szeme világát; ijedten nézte a furcsa szerszámokat, melyeket az orvos előszedett. Imrike, a ki semmit sem látott, csak azt tudta, hogy jót akarnak vele, s csendesen nyugodtan ült ott.

Az orvos pedig így szólt:

— Most pedig menjen ki mindenki, mert teljes nyugalomra van szükségem. Csak kegyedek, nagyságos asszonyaim, legyenek szívesek itt maradni segítségül.

Ezt a két uri asszonyhoz mondta, kik ott is maradtak. A többiek kimentek s izgatottan, türelmetlenül lesték, mikor szólítják be őket. Nem sok idő telt bele, mikor belőlről kinyílt az ajtó s Ilonka mamája kiszólt:

— Már megvan, bejöhetnek.

Ilonka, Margit és György nem hogy mentek, hanem rohantak befelé.

— Imrike, látsz-e már? Nézz rám! Engem nézz! Engem!

De bizony Imrike nem látott semmit. Az ágyban feküdt és szeméj fehér ruhával szélesen le voltak kötve. És Imrike halcan mondá:

— Még nem látok, az orvos ur azt mondta, hogy vagy egy hétig nem szabad levenni a köteléket... de azután látni fogok, meglátom áldott jótevőimet.

A gyermekek ezzel nem voltak egészen meglegedve, ők azt szerették volna, ha Imrike rögtön látja őket. De most

az orvos parancsolt. El kellett menni és békében hagyni a kis beteget.

Az orvos pontosan megmagyarázta, mit kell tenni Imrikével és Ilonka mamája vállalkozott rá, hogy majd ügyel a dologra. Margit és György azonban semmikép sem akartak elutazni addig, míg Imrikével úgy nem találkoznak, hogy látja is őket. Jó mamájok beleegyezett.

Nagyon nehezen telt le a hét, a meddig csak az Ilonka mamája járt ki naponként Imrikéhez. Végre, végre egy napon azzal a hírrel jött, hogy most már rendben van minden, másnap meglátogathatják Imrikét.

Kimentek és látták és Imrike is látott, látta őket, — visszanyerte szeme világát! Azt az örömet és boldogságot, mely akkor abban a szerény házikóban uralkodott, meg sem próbálom leírni. A hálás Imrike egyebet sem tudott tenni, mint hogy könyezve sorra ölelte Ilonkát, Margitot és a vitéz, derék Györgyöt. És nem tudom, ő volt-e boldogabb, vagy a három jó gyermek, kik megmentették.

Azóta sok esztendő múlt, Imrikéből derék, erős férfiú lett. De ma is hálás a jótevői iránt és ha kellene, akár életét is feláldozná értük.

REJTETT SZÓ.

Öt betüből áll az egész
Mely az egész földön tenyész.
Ha a két utolsót veszed,
Rajt' találd az egészet.
Első, negyedik s harmadik
Budapesten kimagaslik.
Gunyolt állatnak a hangját,
Második s negyedik adják.
Az egésznek illatárja
Lelkünket is által járja.

ESŐ-JÁTÉK.

SZIDIKE és Lidike kiálltak az erkélyre és onnan nézték a világot.

Ebben nem lett volna semmi baj, ámbátor okosabb lett volna, ha a leczkéköt tanulják meg. Mert még nem tudták.

— Van még arra idő, szólt Lidike. De nézd csak, minek van itt ez a viráglocsoló?

— Bizonyosan meglocsolják a virágokat a szobában. Én azt úgy szeretem nézni, mikor a víz vékony sugarakban szétömlik.

— Én is. Tudod mit? Öntözzünk egy kicsit... itt le az utcára.

— Igen, de ha valakit leöntünk?

— Sebaj! Azt fogja hinni, eső esik.

— Ez nagyon jó lesz! Esőt csinálunk! Rajta!

Egy csöppet sem gondolkoztak tovább, hanem lehajoltak a locsolóért, aztán zuhogtatták le a vizet. Látták, hogy emberek járnak ott, de mit törődtek ők ezzel? Vegyenek esernyőt, akkor meg nem áznak.

Épen egy uri embernek a fejére öntötték a vizet és hallották, hogy az az ur sehogy sincs megelégedve ezzel a váratlan esővel. Szólt is valamit s a két pajkos leány nevetve szaladt be a szobába. De alig értek be, nyílt az ajtó és ki lépett be?

Hát az apa, egészen átázva, szörnyen haragos, szigorú képpel.

— Hát ez miféle oktan pajkos csiny, az erkélyről leöntözni az embereket?

— Jaj... kedves apa... nem tudtuk, hogy te vagy.

— És ha más lett volna is? Annál rosszabb lett volna, akkor még nagyobb szégyent hoztatok volna a házamra. Ezért a gonosz csinyért két napi szobafogságot kaptok, s holnap nem mentek ki a ligetbe, hanem a helyett külön leczkét tanultok.

Ugy lett, a büntetést el kellett szenvedni. Hanem ettől fogva Szidike és Lidike mindig jól meggondolták, hogy játékkal nem okoznak-e bajt valakinek.

BÚCSU FIA.

(Képpel a 88. lapon)

AKÁR merre nézegettem,
Keresgéltem szerteszét,
Sehol észre nem vehettem
Egy kis cukros gesztenyét.

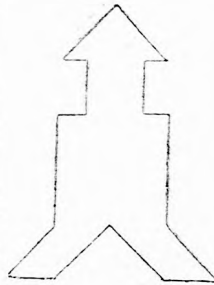
Ott jártam a templom körül,
A fényes bódék között,
Szemem mind a sátor közül
Csak egyikbe ütközött.

Mit kerestem, csak itt kaptam:
Adjon kérem husz szemet,
Gizi nevenapja van ma,
Meglépem testvéreimet.

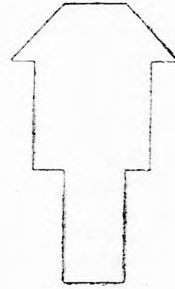
Csak a javát, csak a szépét,
Ugy-e kérem, megteszi?
Mert a cukros gesztenyécskét
Gizink nagyon szereti.

TALÁLÓS FELADVÁNY.

1. sz.

2. sz.

Hogy kell az 1. számú alakot hat darabra úgy fölvágni, hogy a hat darabból aztán olyan alakot lehessen összeállítani, minő a 2. szám? Es hogy kell e második alakot összeállítani?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XXX. köt. 2 ik számában közölt képes madár-feladvány megfejtése:

„Seregély.”

Helyesen megfejtették: Draskóczy Inész, Paáll Gera, Polyák Béla, Vavra Rezső, Domiczky Adolf és Margit, Szűsz Gábor, Vojtek Gizi és Ducekó (?), Mocsy Palkó.

*

A »Kis Lap« XXX. köt. 2-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Telegdy Géza, Gréger Szeréna, Hirschl Matild, Veldin Vilmos.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Török Ara. Annyi sok ezer kis olvasó közül bizony nehéz egyre-egyre vissza emlékezni. De ez az irántad való szíves barátságom nem változtat. Örömmel látlak ismét a kis hivek nagy táborában. — **Tavaszy testvérek.** Nagyon is könnyű a rejtvényetek. — **Maderspach testvérek.** Biz az, bevallom, nem volt szándékosság, hanem tévedés, illetve felejtékenység, amit ha ki nem ment is, de megmagyaráz a roppant anyag-halmaz. A kedves sorokat élvezettel olvastam. A francia lapotok kimaradt számait bátran reklamálhatjátok ott, ahol az előfizetés történt. — **Stauber Berta.** Irod, hogy a »Szerencse

utja« meg
is bele, s a
bácsi egy
bácsira gy
ot irt? —
végiából,
ton gond
természet
Ama szép
pedig ann
egy juniu
éjféli naps
amolyan g
a jó meg
Nánasy M
jóságotok
rovatban.
év alatt, a
számától
sóm kérd
nem jelen
járt a leg
önmaga t
vecz test
ott veszhe
hogy az
val sok né
az. — ifi
sorokat, j
kás szedn
— ennyit
egy hibá
»ural« ne
valakit ur
Adja Iste
Uraja a r

Ilyenform
világos, h
rajta ural
Szinte öre
kis lány
derekabb,
játékony
ban. — **J**
akkorka m
el, hogy a
csipték. H
A soraidb
ki, hogy t
tel fértek
tok. — **O**
világban a
levelet va
valamint
ben, ur.
csak a so
árvák rész
hanem cs

utja« megillette a szivedet egy, hogy könnyeztél is bele, s azután kérdezod: »ki írta? Talán Forgó bácsi egyik olvasója?« Mért nem magára Forgó bácsira gyanakszol, aki már 36 kötet »Kis Lap«-ot írt? — **Markovits Titus.** Hogy a távol Norvégiaiból, (Drontjemből) hova a sors elvitt, folyton gondolsz édes szülő hazádra, azt csak természetesnek találom. Kivánságodat teljesítem. Ama szép országot igenis megjártam én is, még pedig annak legészakibb részét, Torneót, ahol egy június 22-kén szintén gyönyörködtem az éjtéli napsugarakban. — **Stern Alfréd.** Még csak amolyan gyermeki játékok ezek a te rajzaid. De a jó megfigyelés már meglátszik rajtok. — **Nánásy Mariska.** Takarékoságtoknál csak szívóságotok érdemel nagyobb dicséretet. Az illető rovatban. — **Szundy Margitka.** Tizennyolcz év alatt, amióta a »Kis Lap«-ot ennek legelső számától fogva szerkesztem, számtalan kis olvasóm kérdezte, hogy Forgó bácsi arcképe mért nem jelen meg? Hol láttatok már — hogy mindjárt a legnagyobb páldával éljek — királyt, aki önmaga tűzi mellére az érdemcsillagot? — **Oravec testvérek.** Leveletek is, mint annyi más, ott vesztetett a póstán. Jelen soraitokból látom, hogy az a megintés nem titeket illethetett. *O*-val sok név kezdődik. Akinek inge, magára vette az. — **ifj. Nagyfejeő Gyula.** A betűmagyarázó sorokat, jobb megkedveltetés okáért, versbe szokás szedni. Tégy kísérletet. *Egy kis segítséggel* — ennyit megengedek — *czélt fogsz érni.* Csak egy hibádra figyelmeztetek: jó magyarán »ural« nem azt jelenti, hogy *uralkodni*, hanem valakit *urának elismerni.*

Adja Isten, úgy legyen mint régen vót:

Urakja a magyar embert sváb, rácz, oláh meg a tót.

Ilyenformán szól egy régi nóta, amiből elég világos, hogy nem azt kívánja a magyar, hogy ő *rajta* uralkodjanak e nemzetiségek. Irásod csinos. Szinte öreges. — **Mayer Hedvig.** Bátor magyar kis lány vagy: magad húztad ki a fogadat. Még derekabb, hogy érette vett jutalmadat, 1 frtot, jótékony czélra szántad. Megleled az illető rovatban. — **Jelenik Adél.** A te kis történetkéd épen akkorka mint a pinyőke farka, s csak azt mondja el, hogy a te csizedet a madárpajtásai halálra csipték. Hát — mért nem vettétek ki szegénykét? A soraidból különben én azt a tanulságot vonom ki, hogy ti négyen testvérek boldogan és szeretettel fértek meg egymással és sohasem marakodtok. — **Ozsika.** (S a családi neved?) A művelt világban a legkisebb kis lányka czime, ha nevére levelet vagy bármi egyebet küldünk: kisasszony, valamint a legkisebb kis legényé is, hasonló esetben, ur. — **Péché Aladár.** Ha el van fogadva, csak a sorát várja. — **Molnár Margit.** Nem árvák részére gyűjtik az elhasznált levélbélyeget, hanem csinálnak albumot, amelynek lapjaiba

azokat, mint a művelődés történetének érdekes jeleit, beragasztják. A »Kis Lap« révén bekerült levélbélyegeket azonban Forgó bácsi egy szegény és szorgalmas fiucskának ajándékozta, aki azokat szépen összegyűjti s a fölöslege árán apró iskolai szükségleteit szerzi be. — **Vavra Rezső.** A Maderspach testvéreknek szóló üzenet, válasz a te megjegyzésedre is, mely dicséretre válik, mert éber figyelmedet bizonyítja. Földadványod jól meg van szerkesztve, de... olvasd el csak mit írok Nagyfejeő Gyulának. — **Löbl Simon.** A választ megolvashatod a Maderspach lányokhoz intézett üzenetemben. — **Hajagos Bálint.** Majd, majd: ha kitavaszodik az idő, akkor tán együtt szedjük az ibolyát. — **Wassermann Gizella.** Ohajtom, mielőbb láthassam a saját kezű írását. — **Weöres Otti.** Az utalványozott könyöradományt majd átadja nekem a kiadó hivatal. — **Morvay Jankó.** Egyenlő szeretettel ölelem szivemre minden kis olvasómat. — **Timkó Blanka.** Sokad magaddal jártál úgy, hogy karácsonyfiába a Jézuskától »Kis Lap«-ot kaptál te is. — **Frölich Dora.** A földadványod szabatos, de közlését nem engedi a szerénység. — **Mandl Arnold.** Lipcse, Opetz, »Zeitung für kleine Leute«. — **Dancsó Fenella, Fischer Frida.** Veletek együtt örvendek, hogy forró kivánságtok, a »Kis Lap« bírhatása, végre teljesedésbe ment. — **Gréger Szerena.** A hozzám való ragaszkodásodat legszebben azzal bizonyítod, ha rendszeren írt sorokban fordulsz hozzám. — **Fekete Oszkár.** A te rejtvényedre nem emlékezem. Küldjed be még egyszer. — **Fischer Róza.** Ha valamiről meg van írva, hogy tündér mese, hogy is lehet kérdezni: való-e? A tündérmesének, mint az állatmesének is csak az a hivatása, hogy példában mutassa föl a jót, melyet követnünk — s a rosszat, melyet kerülnünk kell. Leveled rongyos széléből mire következtessenek? — **Glós Aranka.** Az, mint e rovatban másnak már megüzentem, csak tévedés. Emlékező tehetséged és figyelmed dicséretre méltó. — **Bauer Gusztáv.** Ügyes rejtvényedet nem sokára közlöm. Reményilem, a kanyaróbul szerencsésen kigyógyultál. Értesíts. — **Volf Irma.** Nem csalódtál. A kedves cikk mi hamarabb megjelen. — **Rosner Szelén.** (?) A rejtvényedhez alakilag szó nem fér, de a szerénység nem engedi, hogy kiadjam. Milyen név a *Szelén*? — **Igali István.** A kért számot a kiadó hivatal megküldötte: de a posta hivatal a czimzalagra azt írta rá, hogy czimezett Selmezbányán nem ismeretes. — **Veldin Vilmos.** Megjegyzésedre e rovatban megtaláltad a választ. — **Latzkó Klára.** Megörültem a régismert szép írásnak s még inkább annak, amit velem közöl: hogy a »Kis Lap« egyik szindarabjának, a »*Ki mint vet, úgy arat*« cziműnek előadásával 5 frtot szereztetek a felebaráti czélra. Az összeget,

mely a »Jótekonyság« rovatába van bejegyezve, a bölcsödének juttatom. — **Gyárfás Rozi.** Kegyes adakozással kívánságodhoz képest járok el. Hogy a »Kis Lap« annyira megnyerte tetszésedet, ez nekem kedves elégtételre szolgál. — **Mocsáry testvérek.** Ugy lesz, amint óhajtottok. — **Unátyinszky Leona.** Egy szükségessé vált jegyzet kíséretében s némi javításokkal meséd meg fog jelenni. — **Salzberger Eszti.** A kedves meghívásnak tán meg is felelek a tavasszal. A rejtvények szabatos szerkesztéséhez nem fér szó de épen ezen alaktól a »Kis Lap« már eltérőben van. Ajánlom az újabb forma figyelembe vételét. Szíves üdvözlétemet küldöm. — **Blayer Lajos.** Lipese. Opetz. Megrendelhető minden könyvkereskedés által. — **Radány testvérek.** A név jól ki van aknázva. De ez a név nem országos, azaz nem általán ismeretes, valamint még néhány, a sorozatban előforduló. Meg aztán: meg is kellett volna azt szerkeszteni. Az üdvözlétemet a legszívesebben viszonzom. — **Hutiray Andor.** Mind a kettő rég jelent meg. — **Nemesik testvérek.** A »Kis Lap« itt a bpesti főpóstán már pénteken este kerül a postára. Ha csak hetfőn kapjátok, nem a kiadóhivatalon mulik. A kérdészt lap czime: »Illustrirte Zeitung für kleine Leute«, megjelen Opetznél Lipcsében. — **Goldberger Leo.** Veldenben megcsiptek a darazsak, s a keskeny dobogórul beleestél a vízbe. Így szárazan előadva nem érdekes. De meg olyan kurta a két kaland leírása, hogy a leveleden látható égerkének a farkinczája is hosszabb. — **Gesztessy Taszi.** Örvendek rajta, hogy örömedet leled a »Kis Lap« olvasásában. — **Saáry Pista.** A m. k. opera-ház a hírneves Ybl Miklós műépítésnek a remeke. Ugyan csak ő tőle valók a királyi várak újabb részei, valamint királyunk ő felsége ezt a jelesünket bizta meg vele, hogy a várpalota kibővítését, melynek tervrajzai már elkészültek, foganatba vegye. — **„Kis mesék.“** Nem felelnek meg. — **D. T.** Serdültebb gyermekek részére ajánlhatom a Kürthy Emil szerkesztésében s a Révai testvérek kiadásában megjelenő »Magyar ifjúságot.« A czélnak igen jól megfelel a Dolinay Gyula »Hasznos mulattatója« is. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

K. G. (piszkos papiros) M. D., B. J., I. S., és I., E. M. és B. (rongyos szélű levél) helyes megfajtéseket küldöttek ugyan be, de az említett okokból nem jöhetnek figyelembe.

F. b.

GYÁSZ.

E névvel, melyet a fekete vonal foglal be, sokszor találkoztatok. A sirató szülőknek és testvéreknek kívül én is kivésem részemem a fájdalomból, mert a boldogult egyike volt azoknak, akik gyermeki bizalmokkal legtöbbször fordultak hozzám, s ragaszkodásuk számos jelével szereztek nekem örömet.

Ez az áldott, kedves gyermek

FALCIONE SAROLTA.

Ez év január havának 30-ik napján zárta le örökre szemét Zomborban, életének 12-ik évében, hosszas szenvedés után.

Könyvitünk a szülők és testvérek bánatán, ha osztozkodunk benne. Tegyük ezt egy esőndes imával, kérve a jó Istent, adja meg az oly korán elhunytak az örök üdvösséget, és amire annyira érdemes: vegye föl az angyalai közé!

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

A bölcsöde javára: Latzkó Klára (a »Kis Lap«-ból vett szindarab, a »Ki mint vet, úgy arat« előadásának jövedelmeké) 5 frt. — Mocsáry testvérek 50 kr. — Gyárfás Rozi 1 frt. — Zechmeister Sándorka 1 frt. — Nemesik Margit, Aladár és Elemér 1 frt 50 kr. — Bányay Piroska 50 kr. — A már eddig kimutatott 458 frt 12 krral együtt összesen 467 frt 62 kr., és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Vadászfy Irma 1 frt. — Mocsáry testvérek 50 kr. — Perlmutter Gizella 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Vadászfy Irma 1 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimű napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.